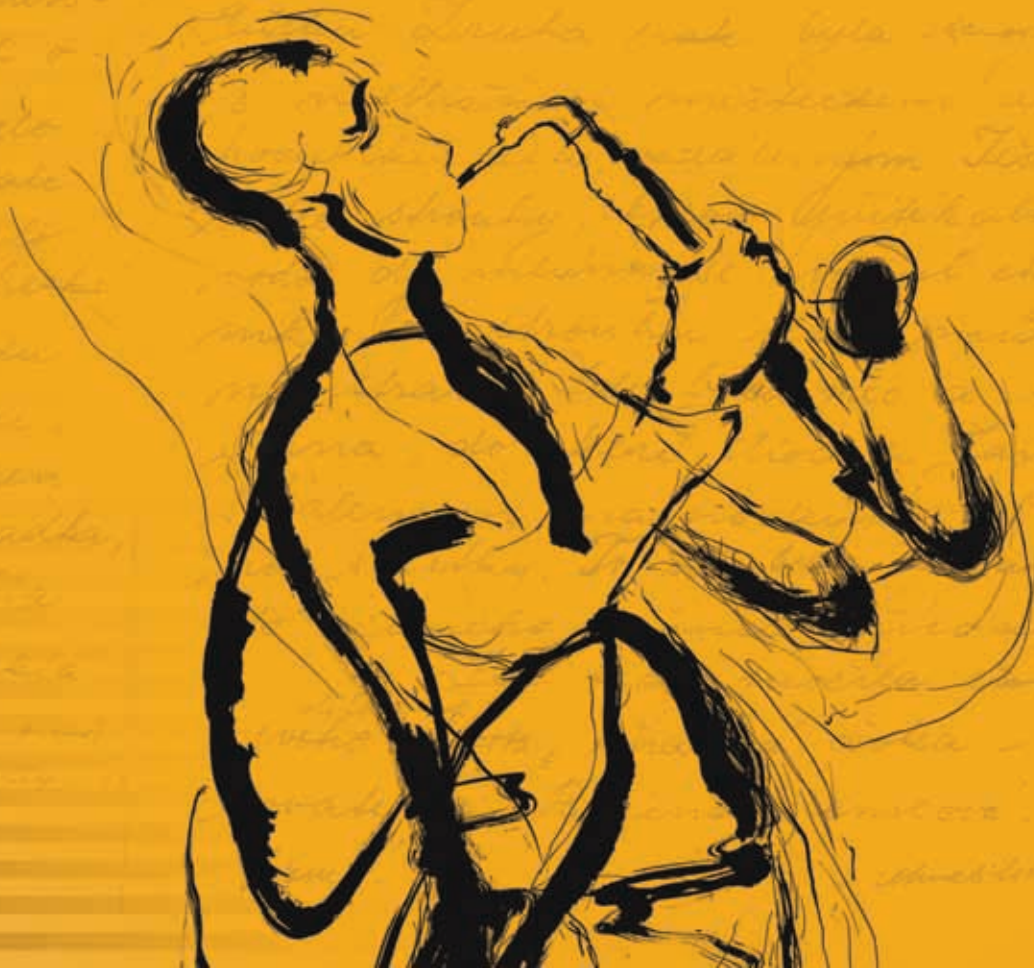

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

SBORNÍK XIV. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
V OBORU POEZIE A PRÓZY

2020

PROGRAM FESTIVALU

Pátek 24. 4. 2020

- 20:00 klub Labe **Divadlo - Dubnička a Lahoda Plzeň**
„Dubnička Lahoda revival kabaret“
Autorské divadlo – hudba – poezie.
- 22:00 klub Labe **Noční muzicírování**

Sobota 25. 4. 2020

- 10:00 klub Labe **Seminář a konzultace se členy poroty**
Přátelské i odborné povídání s účinkujícími
nad jejich soutěžními díly.
- 13:00 Lochovice **Pieta u hrobu Václava Hraběte**
- 14:30 klub Labe **Vzpomínkový program na Mirka Kováříka**
Vystoupí: Milan Hrabal, Zlata Antošová,
Jitka Bret Srbová a další.
- 16:00 klub Labe **Hořovický Saxtet - koncert (swing, pop, jazz, klasika)**
- 17:00 klub Labe **VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE**
Moderuje Jiří Zizler a Jitka Bret Srbová.
- 19:00 klub Labe **Večer hořovických autorů a hostů**
Vystoupí: Vratislav Kadlec, Jitka Bret Srbová,
Simona Racková, Lenka Daňhelová a další.
- 20:30 klub Labe **Michal Bystrov Trio - koncert (swing, pop, jazz, klasika)**

Změna programu vyhrazena!

Akce je realizována s přispěním Středočeského kraje.

Středočeský kraj

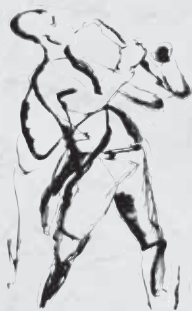
Mediální partner:

**PODBRDSKÉ
NOVINY**

**HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE
2020**

**SBORNÍK XIV. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO ZAČÍNÁJÍCÍ AUTORY**

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

Porota

(jmenování jsou uvedeni bez akademických titulů)

Předseda poroty

Jiří Zizler – literární teoretik Ústavu pro českou literaturu AV ČR – poezie

Členové poroty

Ondřej Vaculík – novinář, spisovatel a místostarosta města Hořovice – próza

Jitka Bret Srbová – spisovatelka a redaktorka – poezie

Simona Racková – spisovatelka a redaktorka – poezie

Lenka Daňhelová – spisovatelka, redaktorka a překladatelka – poezie

Tomáš Makaj – spisovatel a vydavatel – próza

VIRUS POEZIE

Letošní ročník Hořovic Václava Hraběte bude jiný než všechny předchozí. Vzhledem k zdravotní a epidemiologické situaci se neuskuteční finále v tradiční podobě se vším, co k němu patří – seminářem s autory, doprovodným kulturním programem, slavnostním předáváním cen. Čtrnáctý ročník bude žel jiný i v tom, že se jej poprvé nezúčastní jedna z jeho opor a legend Mirek Kovářík, který zemřel v březnu letošního roku. Mirek patřil k Hrabětovkám za ta léta neodmyslitelně a jeho strhující interpretace poezie se nedá ničím nahradit. S ohledem na tuto bolestnou ztrátu jistě nebude námitek, když letošní ročník Hořovic Václava Hraběte věnujeme jeho památce. Druhou vzpomínku představuje námi prožívané 100. výročí (23.1.1920) básníka a překladatele Iva na Slavíka, který stál u vzniku této soutěže a jako předseda poroty určil její podobu a charakter.

Náš život nyní určuje a organizuje nebezpečný virus. Ale i poezie se může stát jistým druhem viru. Někteří lidé jsou vůči němu celoživotně imunní, pro jiné se z něho stane lehčí viróza, jiní se se setkáním s ním dostávají delší dobu – jistý typ člověka ale onemocní nevyléčitelně. Poezie není vůbec tak neškodná a bezpečná – lze si o ní pořežat prsty, ztratit kvůli ní hlas a třeba i přijít o rozum. Někdo se může poezií zabývat jen jakoby na okraj, někoho vtáhne hluboko dovnitř a vyžádá si od něj všechno. Zvláštní propojení pocitů, představ, obrazů a slov, ty nejvíce disponované přivádí na hranici možností vidění a jazyka. Nutí je experimentovat a pohybovat se na kraji vnímání a vyjádření. Za nimi jdou mnozí, kteří nemají maximum odvahy či talentu, ale přesto i oni se svým způsobem podílejí na ozvláštnění, zjemnění a produchovnění života.

Někteří z našich soutěžících stanou v prvních řadách tvůrčího vývoje poezie, jiní budou jen třeba jejími interprety, propagátory, milovníky a ctiteli. Dnes se to ještě nedá plně odhadnout, cesta je jim všem otevřená a my jim na ní přejeme to nejlepší. Virus nepřijemné nemoci ať zanikne, zmizí a zhyne, virus poezie nechť přežívá navěky.

Jiří Zizler

HVH 2020

OBOR POEZIE

— Eliška Houserová

*Nová Ves u Protivína***Idyla v kuchyni***Eliška Houserová*

Pozorovala jsem tě, jak ses pokojně zaklonil a rozkapal sis oči. Přesně tři kapky do každého oka. Přesně šest kapek daleko od mojí reality. Přišla jsem k tobě a na hlavu ti vylila studenou kávu. Teplou si neměl rád. Vždycky si říkal, že lepší myšlenky. Po zalití ti z očí začaly vyrůstat květiny. Dvě krásné chrpy. A tělo se měnilo na kořínky. Zasadila jsem tě mezi nedopalky cigaret, které ti obzvlášť svědčily. Ještě že jsem jich měla dost. Slunce tě táhlo výš a výš a... Růst se zastavil a modré květy vadly. Pokropila jsem je zbylými slzami ze včera. Káva už došla. Škoda, třeba bude zase zítra. Stonky přede mnou ohnuly záda. A já přemýšlela, jak si mi vlastně vzdálený. I přes to jsem ti přihodila k nedopalkům i trochu lógru, co zbyl z kávy. Modré lístky ti z očí opadávaly jako chmýří. To bude tou přílišnou idylou, která v kuchyni byla. Ale neboj. Zítra taková nebude.

Idyla v koupelně*Eliška Houserová*

Slunce se koupe v krvi ve vaně. Se mnou. Červené kapky mi tečou z očí. To mám z toho, že jsme se snažili hledat poklady zpod kořenů borovic. Víš to stejně jako já. A ani tak nic neřekneš. Jen se na mě díváš, hlavu opřenou o modré kachličky, v rukou bílý ručník, který si zapomněl složit, protože to vždycky dělám já. Díváš se, jak červená plní vanu. Už je skoro plná. Házíš na mě hlavičky chudobek, bílých jak nevěsty. Nehybně ležím a nechávám kvítka pokrýt hladinu. Chci ti zmizet ze zorného pole. Jsem z nás dvou unavená. Rostu zpět, do sebe. A ty stále čekáš. Až se vytvoří bílý koberec. Až sedmi-krásy pokryjí mě i slunce, tonoucí v červáncích. Aby ses na bílých obláčkách mohl schoulit a prosperat zbytek života. Vidím, jak se ti klíží oči. Prostě idyla.

Idyla v obýváku*Eliška Houserová*

Z puntikátých hrnků upijíme naše zředěné duše, které jsme si omylem zalili místo heřmánku. Nutí nás to být spolu. A sledovat za oknem, kým bychom mohli být, kdybychom se raději neschovávali v kopřivách nakvetlých růžově. Natahuješ ruku zpod listů a tvůj dotyk je teplý na mé dlani. Au! Žaháš. Oči se setkaly a porcelán lemuje náš pohled. Vlažný, jako obsah hrnků. Sluneční svit se nám lepí na prsty jako medová slova, tak radši mlčíme. S každým douškem se v tobě víc a víc rozpíjím a kopřivy sládnou na jazyku. Zlatavé slunce kreslí mezi námi nesmělé kudrlinky, posypává kopřivy popraškem světla. Ještě chvíli a rozplynu se v tobě, ty ve mně, ale kdo nás pak od sebe rozpozná na dně puntikátých hrnečků?

Idyla v ložnici

Eliška Houserová

Ležíme spolu na posteli z kypré hlíny, temné jako noc nad námi, ve které si hvězdy šeptají. Prorůstáme se a v obětí čekáme zrození nového dne. Bude něčím, co jsme stvořili spolu. Mlčíme. Chvilu je až příliš křehká, slova by ji rozlámaly. Svlékám se z kůže, abych tě přikryla. Copak? Ne, o mě se neboj, schovám se pod vlčí máky, co vykvetly ve tmě jako krvavé hvězdy. Budík na tvém nočním stolku nám odměřuje společné chvíle. Ty přešlé se sypou jako popel do hlíny. Spíš mi na hrudi a já ti přebírám myšlenky. Aby se ti lépe spalo. Najednou budík zvoní a v žlutavých bolestech se rodí slunce, už tolikrát zemřelé. Ale my se nehýbeme. Ještě chvíli budeme klamat čas, ještě chvíli, než nás slunce přinutí vstát z vlčích máků.

Vzkazy psané pod límeček

Eliška Kohlíčková

Říkala: odlom kus sebe na horší časy
občas mi přijde že v noci světélkuju jako maják
kdyby se chtěl vrátit tak aby mě našel
naprosto bezpečně

nejsem si jistá
možná proto večer chodím sem a tam
a vrhám stíny delší než celý život
abych rozchodila vědomí toho, že...

někdy se svět smrskne tak že nejde o nic víc
než napsat dalších tisíc slov
a přežít tě ještě jednou.

— Eliška Kohlíčková

Příbram

POEZIE

Dlaňové hnízdo

Eliška Kohlíčková

Roky pod našima rukama připomínají šťvanou zvěř
prsty mají plno práce
na plný úvazek
oddělují maso, kost a tvé jméno

moje papírové ženy přikládají uši k chodníkům
kam se ztratila ozvěna tvých kroků?

jednou se podaří tě zašít
a najít někoho kdo poskytne pomoc
někoho
pro chvíle kdy je všechno kolem
plaché
křehké
a citlivé na dotek.

A sklízí se ze rtů tvé jméno

Eliška Kohlíčková

Den kdy se tvořily dějiny se zatloukl do kůže
a sklízí se ze rtů tvé jméno

vyvěsils nad sebe definici bezpečné blízkosti
otevřel ses jako útulek pro zbloudilé
když jsem tam byla naposledy...
pamatuju si to jako včera
všichni ti muži a ženy s jazyky prokouslými mlčením
to věděli dřív než já

člověka ze sebe nevykloubíš
aniž bys ublížil.

Lucerny v podpalubí

Eliška Kohlíčková

Plánuje návštěvu lékaře
ať ví jak se hojí dávná stigmata

mé léto je nemocný poutník o holi
a ano má podobu tebe až ti bude nejhůř...
já budu uklízet ty usazeniny tebe cos mi nechal
občas se to zapře a rozhodne se zůstat
za nehty
pod srdcem
mezi stránkami knih
za oušky hrníčků

a nahoře v majáku
co doprovází domů osamělé lodě.

Ne, nikdy jsi mnou neprošel

Eliška Kohlíčková

Vždycky se nakonec otočím čelem k místu tvého odchodu
je důležitý znát
své místo
odkud tě nevyženou za to jméno přitlučený na jazyk

chybíš mi víc
než o jedno žebro

tvůj význam s každým dnem o půl stupně zbledne
ale nikdy se nestane úplně neviditelným
vždycky budeš
zvlášť v dny kdy svět najímá nové ranhojiče

ano v tyto dny se zaryješ hluboko
vím
kůže je mapa která má místo názvů ulic
konkrétní příjmení.

— Eliška Kohlíčková
Příbram

HVH 2020

POEZIE

Samožehraví

Matěj Koštíř

Elišce

Hold temnému Rusku
křesáš si v klíně
plačku jiskřičku

Samota přísně důvěrně
si k tobě kleká
do dlaní tvoji hlavu bere
svléká

S lehce zaťatými zoubky
kradmo křepce
do jablkové slupky

poutáš vratké hřebce
ňaderek Proleze ti chřípím
parfém dívky
nespatřované na cestě v parku

Avšak vydřepíš si aspoň slůvko
zpod cigarety
odnášíš si ho domů
típlé nedbale

a vseklé mezi rety

Samota přísně důvěrně
si k tobě kleká
do dlaní tvoji hlavu bere
svléká

Bledá strunko

také dopálí tě
tvých snů ohniště
jenže pro naděje
nesmíš se bát do lesa

— Matěj Koštíř
Nové Jirny

A přece

Matěj Koštíř

*hněvu jež jsi ve mně vzbuzovala
a strachu který jsem z tebe měl*

Zlatá jsi

obtáčela tepny kolem prstů
v nočních špitálech
nemocí delších delších než noc

Polínka jakživa sis od nikoho nevzala

A pak

jako by jednoho dne pravilas mi:

nástroj účelu neznámého
ze sukovité břízy
jsou naše ústa

zkřivená jakousi růží

Cosí sladkého k nim přiložit
Cosí sladkého k nim přiložit
toho jen měli bychom si hledět

Kdybych byl věděl
že krajíc hněvu
krájíc podáváš mi

Kdybych byl věděl
že krajíc pravdy
krájíc zrady podsouváš

A srdce z bláta z hlíny
ve vykířích
že bude švitořiti jako všechna srdce:

*Kterak jen můžeš
s nonšalancí šelmí
Jist Pít Spát Čist Tak
jako by nebylo mne*

Velmi

Uvolňuji se jisker hobliny
od soustruhu pýchy
a mnoho žen mi proti tobě zdobí meč

Dřeviska Ornamenty

A tvoje oči pro mne zdřevěnělé
teplo jen berou
Leč mně sní podšev duše osaměle
nechtě válčit

že vzájemně si vyčítáme
z kancionálu Tichem
Modlitby kleteb vyrážíme ke klenbám
A zabavujem dech Smíchem

Ornamenty Zdřevěnělé

Jenomže nemohu
musím chovat pyšný hněv
a pýchu hněvivou

A přece stále znovu cuká to mnou vzadu

oždibovat zbytky nebe
opršalého
jako bych chtěl si vzpomenout na to dobré

Viděti zblízka tvoje vrásky
Třebas tmou

— **Matěj Košťíř**
Nové Jirny

Blízko

Matěj Košťíř

Když ve mně potkáváš se nahá udivená
se svým tělem
jak se slovem maně vytroušeným
můj prst virgule zatím
hledá pije krev tvých rtů

A ty tváří v tvář svému tělu od sazí
z něž všechny jizvy
všechny nepravidelnosti a bolesti
vystoupily na povrch
jako tisíce drobných semknutých rtů
jež jsou přichystány kdykoli křičet
avšak mlčí přesto mlčí

Můj stále tolik smyslný zrak pak vidí
tělo naivní tělo užité
v jehož vráskách překrásných jak tráva
jak vroucnější krůpějky potu
jak vzdechy látky pod jehlou
a smutných jako stáří jako radost
příliš náhlá jako zamlžené zrcátko
vidím nevinnost která je proto nevinností
že o sobě neví Co v nich však vidíš ty

Sama sobě jsi uvázla v koutku
jako slza jako slovo
Opravdu bys teď tak ráda zemřela
ptáš se sebe a mě se ptáš
V setkání si sama zavazíš

Nevidíš se
Pospěšme chytit ozvěnu tu mrštnou ještěrku
alespoň za ocas

POEZIE

První pád

Matěj Košťíř

ein Märchen

Chlapec hází z nejvyšší skály
dokud tam ještě nebylo lidí
šplhá se sem od rána – jak rád prý loží po vrcholcích
jen aby viděl kámen padat
obloukem vržený
na způsob pohřební růže
a jak se potom snáší k nedopadu
a drolivě nedoznává o zem již vzdálenou –
pod slupkou jejích obzorů
mizí pozorovatelnosti co duše mrtvého

Mohl by on být tím kamenem
vidí se padat šipku by nedokázal
leda se rozběhnout
v křeči zasmýkat zavravorat

Není však rozpor v nešikovné samovraždě
a přece
každý pokus se může zvrtnout je to ve jméne
je to v dopadnutí toho kamene – mlčivý zpovzdálí
zatímco ho nezaslechne až už ho uslyší

Návštěva

Matěj Košťíř

— **Matěj Košťíř**
Nové Jirny

Sám sebou nejsi vítán Hádám
Stydíš se stoupnout na práh Zdvořile jej zdravíš
Má úcta Rukulíbám Madam

Nejsi tu na svojem Tak tlukot srdce sílí Tlum Cizíš
Chytáš se umělých kytek abys nevravoral
Loupe tě v kříži Modlíš se ježišmarjá Břídil Břídíš

Ko Koktem Hlas vosk vyhoří do chcípáčku tvého sluchu
za žertvou špatné hudby Kamínka s chrlením krve
by rády řvaly Pomóc já se topím Zatím ti mrou v suchu

Na návštěvě U Druhých tě slova opouštějí
neslyší na pozvání ba ani na vějičku polibku
ve větách jako protřžené doury zejí

— Anna Hrbáčková
Maršov

2020
HVH 2020

Datum spotřeby

Anna Hrbáčková

Potřebuju
lásku něhu slunce
ne nutně v tomto pořadí
ale nemám
ani jedno
tak jak to seřadit?

slova slova SLOVA
idealizovat mluvit snít
milovat slibovat
vytahovat nenávidět přestat
PŘESTAT S TOUHLE KOMEDIÍ
přestat ze dne na den
a kdo tu spoušť uklidí?

jsem
zlomená
a datum mý spotřeby hlásí
že už včera bylo pozdě

některý věci prostě nepředěláš
některý věci prostě nepředělaj tebe

mraky jdou spolu a proti sobě
a zleva doprava a zprava doleva
a naráží do sebe
a o kousek dál se vyprší
a já se ptám
jestli tě náhodou nepotkaly
mlčí

když začnu přšet já
tak se najednou ty mrchy proberou
a křičí
NEBUL A PŘESTAŇ SE FURT OTÁČET KDYŽ MÁŠ JÍT DOPŘEDU
a já se zvednu
utřu to mokrá studený
co mi teče z očí
běžím
a o pár metrů dál
si nabiju hubu
znova

života bído
vodpal.

Druhého prosince

Anna Hrbáčková

Čím víc se mi chce čurat
tím víc piju
čím víc dejchám
tím víc mluvím
mluvím a mluvím
a mluvím a dejchám
čurám litr chardonnay
dva jégry vodu a polívku z oběda
vývar z kostky málo nudlí žádný maso
alkohol se musí nejdřív
odbourat
v játrech v ledvinách a dalších orgánech
který jsou životně důležitý
až ve chvíli
kdy přestanou fungovat

Koukám skrz tebe ty koukáš skrz
mě
oči zavřené
strop popraskanej
tma se nám lepí na těla
svědí
nevidíš mě vedle sebe ani nemůžeš
zatřesu tebou
aby ses probudil
třesu se
nechci tady bejt sama!
buď rád že mi nevidíš do hlavy
JSI VZHŮRU PÁNBŮH TI TO ZAPLAŤ!
vážně? já myslím že ten už toho zaplatil až dost...

POEZIE

— Klára Novotná
Studené

Kaluž

Klára Novotná

Na kraji cesty
S poloprázdnou hlavou stát
Nad sebou ve víru
Vzduchu, listí a vesmíru
Přišel listopad

Na mysli

Klára Novotná

Proč dělám tečky uprostřed věty?
A hledám tvary siluety
A váhu slov jen tak vníveč dávám
Na úkor všem nepatrným zprávám
Že je to marné a bez smyslu
Když chceš dát smysl. Nesmyslu

Po půlnoci

Klára Novotná

Už v hrnci mícháš odraz černý noci svý
Na krku jiskra topazu
A vlasy umaštěný od zavářky
Když hvězdy jsi do noci sypala
Ještě si zpíváš, dneska žádný nářky
Vždyť noc je černá jak křídla havraní
Naposled plivneš do zavářky
Dneska už žádný svítání

Splynutí

Klára Novotná

Ztrácím se v mrazech dnešního
brzkého rána
V neznámé ulici
Známého kraje
Ztrácím se v nekonečném okamžiku
tmy tohoto místa
V zamilovaném páru
Čekajícím na příchod Boha
Na udání směru
Na vysvětlení
Ztrácím se v lásce dvou žen
V jejich polibcích
Ve vlasech
Ztrácím se v oknech paneláku
Ležím schoulená na parapetu vidění
Ztrácím se ve vyplašeném hejnu
Ranních ptáků
Kroužím nad tímto symposiem

— **Mayuri Vaculíková**
Praha

Třešeň mrtvého souseda

Mayuri Vaculíková

chuť na pivo
a venku cosi povlává
třešeň mrtvého souseda
vlastně ne
není mrtvý
jen ho viděli
zabalená nosítka
vezměte si třešně
plynou po jazyku
červy postrádají
koukejte
a krev před vrátky
není krev

Oči klavíru

Mayuri Vaculíková

byly to modré oči klavíru
bezinková šťáva
prsty si padaly do náručí
list meduňky
ráda bych tě ostržela
copak čas může?

lišky by se bály toho pachu
prchaly by zrána
a pak?
svázané gumičkou
prská
zlaté nitě letí po kraji
a lišky
vymřely

Století z petržele

Mayuri Vaculíková

vtiskne jí zlato
to na cestu životem
tón aby si mohla vybrat sama
za minci která bývala *jeho*

to na
polévku z petržele
srostlé se srdcem venkovanky
(má nůž a květovanou
zástěru plnou ranního svítání
a soli
a petržele do hospody
za trochu piva do džbánu
pak do zástěry)

až vrátí se hospodář
sebere minci darovanou
rok devatenáct set něco z petržele
vrátí se hospodář
zase je zle

— **Pavel Zádrapa**
Lačnov

Rodinný krb

Pavel Zádrapa

Pohrával jsem si s nožem,
když měla napnuté břicho
Příjemně ji to lechtalo
Mohla umřít, kdybych přitlačil

Věřila mi

Pak jsem si ji vzal

Pohrával jsem si znovu s nožem,
ale už na sobě neměla tričko
a byla zima a čekala,
že ji zahřeju

Věřila mi

Když jsem to uviděl,

přestal jsem si hrát
a rozdělal jsem oheň

Pozorovatelé

Pavel Zádrapa

Někdy mi ukazuješ hvězdy...

Rád pozoruju hady v kostele,
jak jsou nehybní a poražení

...a hledáš nahoře souhvězdí

Já odmala předstírám dospělost,
až jsem tomu skoro uvěřil

Chtěla by ses sladit k mému stylu
oblékání,
vždyť já vím, někdy to vyřešíme

Mám strach z hadů...

...a ty radost z hvězd

Femme fatale famfrpál*Evelína Kolářová*

Divné souznění
 Nepostřehnutelná symbióza
 Femme fatale – famfrpál
 Najednou logičtější
 Chytači, obrana, útok
 A femme fatale je famfrpál

Krampus -
 kampus
 Taky průvod zmalovaných příšer

Řím
 Ale ne Vatikán

Campus – Aurelius
 Taky samá lvice

A proč ne
 Lahev od krabicáku –
 Krabice od lahváče?

Na paletě duše*Evelína Kolářová*

Šustění sametu
 A klapot podpatků
 Inzkoust, kaňky
 Černá panenka –
 Černá díra
 A
 Knoflíková řada na demarkační linii košile

Jdeš svým vlastním světem
 Okolo pampelišek a jabloní
 A najednou
 Tě přepadá úzkost
 Z volných asociací
 Zvýrazněných poznámek z přednášek
 V sešitech
 Světlo bijící do očí
 A přesto je v chaosu pořádek

Vzpomeneš si na Měsíc a jeho fáze
 Když se procházíš po koberci
 Z lístků růže

A jdeš svým vlastním světem
 Kolem linie rtů
 A kolem vřesoviště
 Je bouřka
 A všude kolem hromy a blesky
 Ohrožují fialky

Najednou se zastydíš za svoje odrbané
 nehty
 Modřiny a podlitiny
 Genciána tě pálí studem

A přesto
 Jdeš svým světem

A obloha
 I mraky ovčí
 Vše
 Dokonce i šálek studené kávy
 Vše tu má své místo
 I okno v mysli
 A nepopsaný list papíru
 Nevyužitá příležitost
 Kapitulace
 A velký náhrobní kámen
 Obklopený mramorovými sochami

— **Evelína Kolářová**
Mokrosuky

— **Tomáš Henry Abraham**
Most

Prasklé bubliny

Tomáš Henry Abraham

Otlá kružnice
Stránky slepené zaschlým spermatem
Láska touha romance výstřik z nechutenství
Bída kurtizán bez lesku
V bazaru zastavený Afroditiin diadém
Bez stesku

Sex s gumou či bez
S láskou jen v televizi
Jindy zas spárování zaschlých rutin
Vymítání senilních démonů
Příklady diverzity

Genetická úprava genitálních dispozic jedince
Náhrada zašlých citů
Bourání hranic vlastním penisem
Rovnost pohlaví před Bohem v zákristii
Soudní zákaz styku

Komplexní robotizace erotického průmyslu
Propojení touhy a citu uspokojení strojem
Bojování za poznání výhod umělého šukání maximálně krátkého čas
Roubík a náhubek socializace přežitkem doby
Kastrace mas

— **Dominik Bárt**
Dolní Domaslavice

Dominik Bárt

pach dezinfekce a sterility
vypařen do horka
chodeb baráku

dychtivost
moci se zmocnit
moci nemoci

kožený kufr
s nímž děda pod záminkou
že jede na pracovní cestu
v mládí jezdíval za milenkami

v posledním roce byl celý naplněn
jenom léky

kožený kufr
který jsem včera rozpadlý
vyhodil

VIRUS PRÓZY

Tři prózy, které získaly od poroty ocenění, a proto máme možnost je číst i v tomto sborníku, spojuje kromě tématu také nějaké tajemství nebo záhada. Ani jedna z těchto literárních prací není oním lineárním vypisováním příběhu, který se takřikajíc čte sám, a čtenář ho hltá od první věty k poslední, aby se dozvěděl, co bude dál a jak to skončí. Všichni tři mladí autoři překračují hledisko prvoplánové srozumitelnosti, a tím se i vzdávají nároku na vplynutí do současných komerčně úspěšných literárních trendů a postupů. Tu ambici nemají – a to je velice sympatické!

Společná je jim právě záhada našeho života, pro nějž nemáme žádnou výstižnou a srozumitelnou definici. Co nám určuje osud, a co závisí na naší vůli?

V povídce Anny Hrbáčkové „Dva krát dva“ dává větší životní jistotou jištění za pomoci horolezeckého lana, a životní drama z nejistot se odehrává na balkonu o výměře dva krát dva metry. Ve zdánlivé pohodě s kávou a cigaretou. A tak už to v životě chodí, drama je to jinde, než bychom čekali.

Ve všech třech otištěných pracích jsem při opětovné čtení ještě něco dalšího objevil i díky barvitému jazyku, sklonům k poetičtějším obrazům a reflexím.

Jan Kudrnáč v próze „Kontrastní látka“, komponované jako mozaika různých reflexí a úvah, pozoruje mravence, jejich mravenčí schopnost nejrychlejší cesty k cíli. „Tvé myšlenky k cíli, zdá se, nevedou, jenom obcházejí překážky a ztrácí se v jehličí.“

Po celý náš život nám nezbyvá než ohmatávat a zkoumat balvany - objekty, které leží na každé cestě, o níž nám rozhoduje osud.

Ondřej Vaculík

HVH 2020

OBOR PRÓZA

— Anna Hrbáčková
Maršov

DVA KRÁT DVA

Anna Hrbáčková

I.

Za okny se pomalu probouzí spící město. Ulicí projede sanitka, prozradí ji modrá blikající světla, která pronikají do místnosti škvírou mezi žaluziemi. Nechce se mi do chladného rána, ale musím, je šest třicet, Bobeš se domáhá do postele, netrpělivě přešlapuje z tlapky na tlapku, kňučí a vrtí ocasem, stejně jako každé ráno posledních dvou let. Vykopu se z teplých peřin dřív, než spustí větší virvál, čtyřnohý chomáč chlupů mě oddaně následuje, potichu za sebou zavřu dveře do ložnice, seberu svetr, který leží pohozený na židli, z věšáku vodítko, to jen tak pro jistotu, stejně Bobeše nikdy nevážu. Od čerstvého vzduchu, jaký jen může na Praze 9 být, nás dělí šedesát čtyři schodů.

U vchodu potkám sousedku Potůčkovou, každé ráno přesně v pět třicet pět, vdova, venčí svou kočku Milunu, odhodlaná představou, že i kočky musí venku chodit na vodítko, aby se nedej bože nezaběhly, zatímco Bobeš vesele pobíhá kolem a očuchává, co se dá. *Víš, Leničko, on už mě pak vlastně vůbec nepoznával, zahájí vdova svůj každodenní monolog, jezdila jsem za ním na Malovickou, každé den, to je tam dole, mezi Chodovcem a Spořilovem, kousek je Penny, tam jsem rovnou nakoupila, když už jsem tam jela, každé den, Leničko, skoro přes půl Prahy, protože jinde pro něj neměli místo. A on jen ležel, nevstával, seděla jsem u jeho postele a držela ho za ruku, on si mě prohlížel tím svým bezduchým pohledem, pokaždý jsem odcházela v slzách a nakoupila věci, který jsem pak stejně nepotřebovala. A pak jednou, to bylo tak dva dny před tím, než, ach jo, nakoukla do pokoje sestřička, otočil se na ni, pak na mě, pak znovu na ni, pak kejl směrem ke mně a zašeptal: prosím vás, kdo je tahleta paní?*

Pes se vyčural, kočka neudělala nic, paní Potůčková se vypovídala, stejně jako každé ráno z těch všech stejných rán posledních dvou let. Podávám jí papírový kapesník, ostýchavě si ho vezme, z očí jí teče smutek. *Holčičko moje, ani si nedovedeš představit, jaký to je někoho ztratit.* Každé ráno mluví a já každé ráno mlčím, každé ráno polknou, že dovedu, každé ráno jí nabízím papírový kapesník, vlastně je kupuju jen kvůli ní.

Každé ráno z těch všech stejných rán posledních dvou let.

Nahoru to s Bobešem vezmeme výtahem, každý zaleze do svého pelíšku. *Kolik je hodin, ozve se zpod deky. Spi,* zašeptám a otočím se na pravý bok.

II.

Vstávám, vstáváš. Sedíme spolu u kuchyňského stolu, já tymiánový čaj, prý pro zlepšení imunity, kecy v kleci, stejně to nezabírá, ty káva, černá, hořká, bez cukru, bez mlíka. Dívám se z okna, mrholí, to se úplně nehodí, prohrábnu vlasy, pár mi jich uvízne mezi prsty. Otočíš na mě hlavu. Plešatíš, zasměješ se. Vytáhneš z krabičky jednoho velblouda, hodíš přes sebe vytahanou mikinu, lípneš mi pusou na tvář a doporučíš se na balkon za svým ranním rituálem, vychutnat si svou kuřáckou lehkovážnost. *Že to říkáš zrovna ty*, narážím na tvé čím dál zvětšující se kouty. Napiju se a zkrívím obličej. *No dovol*, zazní pár metrů ode mě, opatrně si prohmatáš hranici mezi čelem a vlasovým porostem, balkonové dveře necháváš otevřené. Pak se ušklíbneš, zapalovač cvakne, hořící papírek zapraská. Nádech, výdech, cigaretový kouř mě uhodí do nosních dírek. Levou nohu obmotám kolem pravé, křup krkem na jednu stranu a křup na druhou, potáhneš a vyfoukneš a znovu a znovu, pozoruješ klidnou ulici z dvanáctimetrové výšky, zvednu se a jdu za tebou, pevně tě obejmou. Bezstarostnou chvíli naruší zavržení postele a plácnutí bosých nohou na podlahu, cuknu sebou, kroky se pomalu blíží do kuchyně, zavřu balkonové dveře a usadím se zpět ke stolu.

Dobrá ráno, zamumlá a dá mi pusou do vlasů, spíš zvyk než láska. Smutně se pousměje. *Bolí mě záda jako prase*, prohlásí a krkolomně se protáhne. Neříkám nic, popíjím dál tymiánovou břečku. *To je prostě z toho, že blbě spím*, řekne. Vybavím si pár posledních nocí, během kterých jsem se snad tisíckrát překulila z jedné strany na druhou, na břicho, na záda, do sedu, na záchod, na balkon a zpět. Pár posledních nocí, během kterých spal jako zabíječ. Vyměním nohy, tentokrát obmotá pravá levou. Jde ke kuchyňské lince, vytáhne z poličky hrnek, zapne kávovar, zaboří hlavu do lednice, kouká a hledá a hledá a kouká, vysouvá a zasouvá přihrádku na zeleninu. *Mléko?*

Kafe má být černý, ozve se důrazně z balkonu, vyfoukneš kouř a típneš cigaretu, nedopalek přidáš k ostatním do bezedné zavařovačky a vychutnáváš si tu jedinečnou chvíli po ranním opojení, kdy se ti trochu motá hlava. *Kafe má být černý*, pošlu informaci ke kávovaru a on jen zamumlá, nasype do páky předepsané množství namleté Kolumbie, stiskne tlačítko a opře se zády o linku. *Vážně musíš*, spíš oznámení než otázka. *Ještě mám pár minut čas*, zkontroluju displej telefonu. *Nechcete to odložit až na příští tejdén? Stejně má být hnusně, tak co tam budete dělat*, zkouší mě přemlouvat. Neřeknu nic. Dopiju čaj, odsunu židli, pohled mi sjede k balkonu. *Je to prostě jen chata s holkama*, prohodím.

Káva je připravená. Ze židle se zvedám ve chvíli, kdy dosedne naproti mně, povzdechne si. Zaklapneš za sebou balkonové dveře, páčku otočíš dolů, jdeš do ložnice a převlečeš se, v chodbě nazuješ okopané tenisky, na záda hodíš krosnu, sedáky, lezečky, karabiny a lano, čekáš mě u dveří. Obleču si lehkou bundu, popadnu malý batůžek

opřený o botník, co víc bych s sebou na ty dva dny tahala. V troubě je zbytek ze večerška.

Sama nevím čeho, ale je mi to jedno. Spíš povinnost.

III.

Zakloním hlavu, očima přeměřuju výšku jedné ze stovek pískovcových věží. *Kdy naposled tu přešlo?* zeptám se a listuju útlou brožurkou Hruboskalska. *Je to suchý, neboj*, odpovíš pohotově a natěšeně a pro zběžnou kontrolu hladkou stěnu pohladíš, což je stejně k ničemu, protože i kdyby byla navlhla, tak nebudeš čekat, až uschne, ať už je to nebezpečný, jak chce. Tůdle nůdle, to víš že jo a nebud' posera. *Tak dáme na rozjezd tuhle pětku, co ty na to*, střídáš pohled mezi skálou a mnou. Spíš oznámení než otázka. Obuješ prošmajdané lezečky, vklouzneš do sedáku, připneš zbývající karabiny a začneš vázat smyčku, nemůžeš se dočkat, jsi jak malej kluk, musím se tomu zasmát.

Jistíš?

Jistím.

Lezu!

Lez.

Vždycky jdu nahoru až jako druhá.

Taková rozcvička, vid', podá mi ruku a vytáhne mě na plošinu, která má sotva dva krát dva metry, dolů je to nejmiň dvacet. Chvilí jen tak sedíme a koukáme do dálky, *tamhle je Kapelník a tamhle Maják*, ukazuješ a pojmenováváš jednu skálu za druhou, znáš to tu jako málokdo, schoulím se ti do náruče. *Tohle je vážně ráj*, slyším sebe zašeptat.

IV.

Překonání hranice mezi Středočeským krajem a Prahou mě vždycky rozesmutní. Zaseknutý výtah, funím šedesát čtyři schodů nahoru, všechno mě bolí, jsem potlučená, nechut' vést jakýkoliv delší dialog. Odemknu dveře, Bobeš mě uvítá několika radostnými výskoky, pohladím ho po hlavě. V kuchyni voní něco, na co nemám ani v nejmenším chuť. *Co se ti stalo*, zeptá se místo pozdravu, když vidí moje odřené dlaně, klouby a potřhané kalhoty, ruku má zasunutou v chňapce, nemotorně mě obejmje. *Jsem prostě zakopla*, odvětim bez zájmu. *Jste se s holkama asi dobře sundaly*, co, uchechtne se. Neřeknu nic, zavřu se do koupelny a snažím se písek dostat pryč z bolavých ran. Zavolá, že už je to na stole. Sedíš na gauči a čteš knížku, odložíš ji a prohlédneš si mě od hlavy k patě. Zakroutiš hlavou a vrátíš pohled mezi řádky.

Do kuřete sotva rýpnu.

VI.

Nepříjemné ticho, pohledy zabořené do podlahy, sleduješ nás z bezpečné vzdálenosti, ruce v kapsách. Podívám se na tebe, nadechneš se, ale nakonec neřekneš nic, a pak na něj, nadechne se, ale nakonec neřekne nic. Zvednu se, ze stolu seberu velbloudovou krabičku a tenký rozpínací svetr, nabídnu ti a zaklapnu za námi balkonové dveře. *Co bys dělal ty?* ptám se, zapálíš cigaretu nejdřív mně a pak sobě. Stmívá se, po zádech mi přejede mráz. *Tak mu to prostě řekni*, pokrčíš rameny a vyfoukneš kouř. *A jak mu to mám jako říct?* snažím se z tebe vydolovat odpověď. Ramena ti znovu vyletí nahoru a dolů, beze slova do sebe vdechuješ kombinaci polonia, olova, vinylchloridu, hydrazinu a kadmia a dalších čtyř tisíc škodlivých látek. *Proč najednou nemluvíš?* tážu se roztřeseným hlasem. Koukáš před sebe, lampy se pomalu rozsvěčují, od autobusové zastávky se kolíbají lidé s velkými nákupními taškami. *Vždycky jsi moc dobře věděl, co odpovědět. A teď ti najednou došla slova?* Naposled vyfoukneš tenký pramínek kouře, otevřeš zavařovačku a čekáš, až i já velbloudím rituálem nenávratně vyřadím z provozu další plicní sklípek. *Slyšíš mě vůbec?* zvýším hlas, nechci křičet, ale tvá ignorace mě začíná rozčilovat. Díváš se skrze mě. *Chápeš, že to není tak úplně jednoduchý?* *Mám snad říct-promiň, prostě nám to nefunguje?* *Prostě je chyba na mé straně?* *Prostě nejsem schopna zapomenout?*

Prostor dva krát dva metry zaplňují prázdné fráze. Vztekle vytáhnu další cigaretu a zapálím, tobě už nenabídnu, však jsi jich dnes spořádal dost, otočím se zády, opřu se hlavou o zeď, *copak mu můžu říct, že si od samýho začátku místo něj představuju někoho, kdo už tu dávno není?*

Pořád mlčíš, ještě párkrát rychle potáhnu, spíš teatrálnost než závislost, nedokouřený zbytek odhodím vedle zavařovačky, zaklapnu za sebou dveře a páčku nasměřuju dolů. Vráťím se k němu, položím mu ruku na rameno, ucukne, posadím se naproti němu, zhluboka se nadechnu a sypu ze sebe jednu bolestivou informaci za druhou, lžu a vymýšlím si a omlouvám se za to, co jsem nikdy neudělala, jen aby si o mně myslel to nejhorší, jen aby si myslel, že ho podvádím, tahám za nos, klamu, šidím, že se vídám s někým jiným, že s někým jiným spím, šukám, že se kurvím, jen aby už se mnou nechtěl být ani jedinou ubohou minutu.

A on nejprve neřekne vůbec nic. Až po chvíli ke mně vzhledne a opatrně se zeptá: *a jak dlouho už to trvá?*

A já se vrátím do Českého ráje, kde to všechno začalo i skončilo, a vzpomenu si na naši první skálu, první polibek a první milování, je to už tak dávno, dávno před tím, než jsem ho potkala. A pak je včera, stojím dole pod majestátní padesátimetrovou věží, která tě před lety porazila, a vši silou do ní buším a kopu, křičím, prosím ji, ať mi

tě vrátí, mrholí, třesu se, ty stojíš opodál a voláš na mě, ať neblázním a nechám toho, ale já nepřestávám, mám sedřené dlaně a klouby a pomlácená kolena a nártý, pokračuju, dokud se vyčerpáním nesunu na zem. A pak je dnes, jsme v bytě, vši silou bušíš a kopeš do balkonových dveří, prosíš mě, ať otevřu, křičíš, třeseš se, pozoruju tě z kuchyně, mlčím a vím, že tě tam tentokrát musím nechat, dostat tě konečně pryč z hlavy, z bytu, ze života. Ale čím déle na tebe koukám, jak se snažíš probít dovnitř, tím víc to bolí a smutek se rozlévá po celém těle, koluje žilami, zahryzává se do nehtových lůžek, zaplavuje všechny místnosti včetně balkonu dva krát dva metry a Bobešova pelíšku.

Vyčerpáním se sesuneš k zemi.

A on dál sedí nehybně na židli a očima provrtává linoleum.

A já se podívám na tebe a pak na něj a potichu odpovím: *úplně od začátku.*

A on zvedne pohled, něco řekne, ale neslyším ho, zvýší hlas, neposlouchám ho, křičí, nevímám ho. Mířím k balkonu dva krát dva metry, chytne mě za rukáv, vysmeknu se, zavřu za sebou dveře a opřu se hlavou o zeď. Zavřu oči a ptám se tě, *co bude dál.*

A ty neodpovíš, protože už tu nejsi.

OBJEKTY

Monika Charousková

— **Monika Charousková**
Praha

„Maluj mi na záda.“

„Ty chceš malovat na záda?“

„Jo.“

„No a co ti mám nakreslit?“

„Nevím. Třeba zvířátko. Ale ne žirafu, ta je lehko poznatelná. Nakresli mi třeba...“

„Tak počkej. Můžeš hádat.“

Přejede mi dlaní po zádech, aby jako smazal tabuli. Dotýká se mě, na bocích to šimrá. Jsem zas dítě. Odstranil všechny jizvy po pádech ze schodů i po mužích, zůstal čistý nepopsaný list.

Takhle hladký vztah jsem ještě nikdy neměla.

Tvoje ego překáží. Aniž by sis to dokázal uvědomit, obtahuje hranice tebe. Plíživě radí, manipuluje, zotročuje. Je identifikací tebe samého, nikoli ale tvé podstaty. Vzešel jsi z vesmíru, z prachu a velkého třesku, jsi spojen se všemi a vším. Jsi vším.

Toho druhého jsem potkala na volejbale. Vysoký, hubený, silná úderná smeč. Trénovaný výskok. Pořád se usmíval, dolíčky ve tvářích přesně vymezily jeho obličej. Měl jiné oči, ale pohled jako ty. Stejný, jako ses na mě díval, když jsi mě poznával.

Chtěl mě poprvé políbit, vzít za ruku, přitisknout své tělo k mému.

Chtěla jsem se ho zeptat, jestli se cítí být sebou. Jestli se bojí smrti. Vlastně jsem na něj měla spoustu otázek, o kterých nemluvíme nebo na které sama sobě nedokážu odpovědět. Byl by nezaújatým pozorovatelem mého života, obdivovatel pro mé tělo. Miloval by mě něžně. Lehce, jako bych byla skleněná, jediná svého druhu. Mohla bych počítat jeho pihy, ležet mu hlavou na rameni, dělat všechno jako vždycky a zároveň být někým jiným. Vlastně jen být někým.

Mísíš svou fyzickou podobu, hmotu svého těla, se svými myšlenkami a pocity. Emoce podle tebe mají důvod, jsou přímým ztělesněním sebevyjádření. Nedokážeš se smířit s myšlenkou, že se nelze k ničemu připoutat, protože všechno už je. Čas je jenom další veličina a my dva jsme se potkali na jednom z nepravděpodobných průsečíků tady a teď.

Jedu metrem domů a vymýšlím, jaký bude dnešní večer. Mám hlad. Už bys mohl být doma. Vlastně ne, ještě ne, přijdeš až po deváté. Můžu ti říct, že se mi líbí ten kluk. Že se chvěju, když ho potkávám ve škole. Že jindy tak upovídaná pečlivě vybírám, co říkat, aby to neznělo nepatřičně. Víím, že ti smím odkrýt své představy. Obrazy sebe a jeho, naší blízkosti, stejně jako jsi mě loni nechal dívat se na tebe a na ni. Sledovat, jak si nerozumíte, jak jsi naivní, jak se zoufale snažíš nás ranit co nejmíň a přitom by bylo jednodušší smířit se s bolestí. Stát se bolestí. Prostě se přijmout.

Leží na kanapi v maličké místnosti se starými kamny. Pravý bok si nahlívá a masíruje svrasklou rukou. Dnes bych se ho zeptala, jestli ho to bolí a chce ohřát obklad. Ten večer na chatě jsem měla jiné otázky.

„Dědo, a co je to ten čepec?“

„To je to, co mám na hlavě. Čepec je jako čepice, pokrývka hlavy.“

Ticho, mlčím, přemýšlím. Místo pyramidy z kostek, kterou stavím, se dívám na dědu.

„A dědo, proč máš tak kostové ruce?“

Děda se usměje. „Už jsem starý.“

„Jak moc?“

„Hodně starý. Starší než tvoje máma a babička.“

„A dědo, pamatuješ taky dinosaury?“

Věty už ze zvyku začínám ne-. Není to schválnost. Chráním tak sebe i vás, všechny kolem. Okruh se uzavírá za mými zády. Kam nevidím, nesahám. Dokud nejsem šťastná, nemohu vyrovnávat ostatní. Učím se neničit svůj svět perfekcionismem. Místo okolí bych byla já a místo mě by nezbylo nic než ukňourané poslední ne-.

Rozprostírám se v pevně daných mantinelech rozběhnutých dní. Rychlá doba už přešla, teď kážou millennials, Netflix a hipster kavárny. Igelitky jsem vyměnila za látkové pytlíky, ale zlozvyků jsem se nezbavila.

V rozhovoru o hospicích psali: „Zdravým životním stylem si nelze koupit zdraví. Jenom zvyšujete pravděpodobnosti.“ Jsou věci, které prostě nelze ovlivnit. Nemohu změnit své dětství. A co je horší, ani představu o něm. Nemohu ovládnout vlastní smrt. Mohu změnit sebe, a tebe, obojí zároveň. To vše mimoděk, aniž bych chtěla. Můžeme se mýjet, ztrácet, nacházet, milovat, a zase rozbíhat. Představa úseček je mi nepřijemná. Přímký zbožňuji.

Abys mě pochopil, dnes jsem plakala. Nevím proč, asi pro svět, pro svoje silné ego.

Moc mi chybíš, chtěla bych mu říct. Otevřít ústa a prostřednictvím nich i všechno ostatní včetně očí. Zaostřit na tátu a říct, že se trápím. Asi pro tebe, tati. Jsi mi ještě blízký? Kdysi mezi námi bylo hodně emocí. Vraceli jsme si je po provázku mezi dvěma kelímky. Tichá pošta. Když to nepropneš, neuslyšíš nic. Mít hlas v téhle rodině totiž vyžaduje dokonalost.

A pak, o mnoho let později, opět sama sebe tlačím ke zdi. Házím na sebe kamení, přitom bych mohla dát nohy nahoru a říct, že teď jde o mě.

Uvědomila si, že s ním spí, až když se to dělo. Její tělo se zastavilo v oku hurikánu. Funěl jí do ucha a mumlal něco nesrozumitelného. Tvrdě přirážel. Nic necítila. Vznášela se v bežčasi mimo tohle místo a bylo jí překvapivě dobře.

Vyrušila ji ostrá bolest, když změnil úhel průniku, strnule propnul záda a hlasitě vzdychl. Uvolnil se v orgasmu a stahy uvnitř ní doprovodil chrčivými zvuky. Necitelnost byla pryč. Z nejoblíbenějšího místa spadla rovnou na beton. Místnost jejího těla zaplnil stud a beznaděj. Přitom přesně pro tohle sem přišla. Sex, žádná city, naplnění.

Možná příliš kladla důraz na vykřičníky. Milovala akcentované situace. Bývalo by jí pomohlo, kdyby sama sebe připravila na trest, který si vymyslela. Kdyby si uvědomila, jak moc se má ráda. Nelétala by tak vysoko ke slunci a nehořela by jí křídla nad pouští.

Ležím na zádech, uvolněná. Vpíjím se do matrace pod sebou, zadek se mi propadá víc než zbytek těla. Přitom to, co považuji za nejtěžší, je hlava. Venku je podzim, v kalendáři půlka srpna. Nevím, co sama sobě říct. V hlavě mám plnoprázdnou. Nelze se na nic soustředit, ale nedokážu zastavit ani ty střípky asociací, které na sebe nepochopitelně navazují. Nechci je ničit, baví mě, jen bych se chtěla dokázat soustředit na každou jednu z nich. Světlo. Stromy. Jsou prázdniny. Nemám práci. Chci děti. Těhotenský test. Nic není. Co není, může být. Mám břicho a chodím pomalou kývavou chůzí. Sluší mi to. Natékají mi tváře, boky, stehna a funím nahlas i po rovině. Líbím se sama sobě. Hladí mě po zádech, ve vlasech, po zadku. Ležím na boku. Usínám. Sny o válečných konfliktech. Honí mě divocí psi, už zdálky je slyším výt.

— Jan Kudrnáč
Tatobity

KONTRASTNÍ LÁTKA

Jan Kudrnáč

Fotograf

Chodil po Praze a zastavoval kolemjdoucí. Výhradně mladší ženy. Fotil je a ptal se jich na jejich sny. Zeptal se, ale odpověď nevnímal. Měl vlastní sen. Nebýt sám.

Přišel ti jako stařec. Bylo mu asi 60 a ty jsi byl sám překvapen, že tě provází městem, které od jeho rodiště dělí oceán a pořádný kus dvou kontinentů. Není tu poprvé. Nepřišel si prohlédnout památky. Přišel vyprávět, nechávat okolí, aby si prohlíželo jeho. Mluvil o ženách, které fotil. Mluvil o umělcích, kterým pomohl ke slávě. Mluvil o vzdělávacích metodách svých rodičů, které schraňoval. Mluvil o okolním světě tak, že mluvil o sobě. Existuje lepší popis naší reality?

Nevíš, jestli byl vůbec rád, že u tebe může pár dní přespát. Chovali jste se k sobě přátelsky. Nezájímáš ho. Často, když hostíš cestovatele, slyšíš vyprávění o jejich skutečích. Mají chuť vést hluboké řeči a utvrzovat se, že dosáhli duchovního osvícení a hlubokého poznání. Odpovědi jsou banální a vždy stejné. Jen málo se dozvíš o tom, jací skutečně jsou, jak žijí ve své rodné zemi. Dozvěděl by ses víc, kdyby se ptali oni tebe. Potřebuješ konfrontaci se sebou, abys pochopil. Potřebuješ měřítko.

„A co ty, kam máš namířeno?“ Cestuješ rád, ale není to pro tebe posedlost. Nenudíš se doma, nemusíš procestovat svět.

„Kde bys chtěl bydlet ty v úplně ideálním případě?“ ptá se tě přítelkyně.

„Mám pocit, že budu šťastný naprosto všude,“ cítíš.

„Fotografové jsou buď teplý, nebo hrozně na ženský.“

Zrcadlo

Dřív ses bál zrcadel. Děsil tě pohled do střešního okna. Nekonečné minuty jsi pozoroval sám sebe, ležícího. Slabé světlo ti měnilo rysy v obličejí a nebyl ses schopen pohnout. Uzavřený ve svém těle, které se zdálo být tak vzdálené.

Na bytě jste měli zrcadlo na stropě. Dobře se pod ním cvičilo. V rámci zdárné rehabilitace je to potřeba. Milovat se před zrcadlem ti dodatečné uspokojení nepřináší. Lepší je oči zavřít. A nepřemýšlet. Naučit se létat.

Na světě prý nejsou věci, kterých bychom se měli bát, jen věci, které bychom měli pochopit. Přemýšlení často uklidňuje. Nesmí se ale vymknout kontrole, přikládat musíš pomalu, aby sis nespálil prsty. Nejtěžší je oheň založit.

Hřeben jsi nikdy neměl, na první meeting ses česal vidličkou. Byla poslední čistá. Prodřená místa na polobotkách jsi začernil fixou. Pobavený absurditou a lehkostí svého bytí jsi šel dokonale připraven na svou budoucnost. Upravuješ se v zrcadle ve výtahu, tady je vždy dost času na uklidňující myšlenku.

Superhrdina

To, že vidíš o zlomek času napřed, z tebe supermana nedělá. Je to normální. Vidíš a modeluješ scénáře. Nikdy ale nevidíš, jak otvíráš oči, když vstáváš. To je tajemství ztracené v písku. Jsi vždy o kousek napřed. Nevíš, jak trávit limitně krátký čas, ale víš, jak trávit věčnost. Mlčením.

To, že jednáš o deset minut později, z tebe supermana nedělá. Je to normální, možná o trochu více než normální, ale problém to není. Jsi jenom unavený.

Poslední dobou řešíš problémy až příliš často. Měl bys odpočívat. Měl by sis hrát. Měl by ses smát. Aspoň tak jako dřív. Dnes tě překvapil neočekávaně milý hlas zdravotní sestřičky. Při odchodu ses zeširoka usmál. V kabině bylo zrcadlo a ty ses viděl, jak se směješ. Jako by ses v zrcadle neviděl 5 let.

Říká, že se na tebe nemůže zlobit, když se takhle směješ, ale ty lituješ toho, co se stane.

„Je krásný, jak se směje, když je nalitej.“

„On se takhle směje pořád.“

Viděla tě ale jenom, když jsi pil a den poté. Další dny jsi byl vážný a nudný.

„Nepil bych, kdybych u toho nebyl šťastnej. K tomu je ale potřeba bejt šťastnej bez pití.“

„Poslední dobou skoro vůbec nepiju. Neabstinuju záměrně, jen moc nejsou příležitosti.“

Skoro každý den ti něco udělá radost, tak to aspoň vždycky bylo. Teď už moc není čas to sledovat, ten pocit rychleji zapomínáš. Doufáš ale, že umíš být pořád stejně šťastný.

„Máš nějaký sen?“ zeptal ses tiše.

„Chci být šťastná“, věděl jsi, že to řekne, přesto tě ta banálně jednoduchá a zároveň hluboce promyšlená odpověď dokonale zaskočila.

Už není potřeba nic říkat.

Je potřeba mlčet.

Frankfurt nad Mohanem

Není to jeho první práce, ale první v oboru. Už je dospělej. Ne zase seniorní, ale připadá si dobře.

Často o tom mluví, není sám, proč se nepochlubit tím, že trávíš svůj čas smysluplně a jsi lepší než ostatní. Teda nevíš, jak jsou na tom ostatní, ale ty jsi na tom dobře.

A to je hlavní.

„Za rok bys mohl jít makat do Frankfurtu.“ Za polovinu peněz, co máš teď, ale mohl bys jíst dražší a kvalitnější klobásy.

„Myslím, že jsem docela spokojenej, mám snový podmínky.“ Tak moc, že nemáš čas a chuť popisovat všechno. Byl to zázrak nebo spíš náhoda, ale lepšího člověka to z tebe neudělalo. Naopak.

„Navíc musím jít, mám za půl hodiny call do Španělska“. Možná pojedíš pracovat do Madridu, je tam tepleji.

Ona nepracuje. Takhle si to přála. Začala se ale bát o peníze. Jde se zeptat psychologa. Od ledna má vysoký úvazek. Ráda to zmiňuje, ale lepšího člověka to z ní neudělá.

„Ahoj, tak já letím“.

„Měj se“.

Miminko

Poslední dobou si v metru čteš. Občas zvedneš oči a díváš se, jak u toho vypadáš. Líbí se ti vidět sám sebe číst.

Sledují tě ostatní?

Nesledují nic, jen občas miminko.

Rád se koukáš na miminka, rád pomáháš s kočárkem.

Chceš mít miminko, abys díky němu přemýšlel jinak. Uvědomil si priority.

Miminko je hrdinství. Je to větší než jet na Erasmus. Je to větší než dostat dobrou práci a chodit do ní v košili. Je to větší než ty sám. Ty jsi kousek střípku v mozaice, který si čte knížku a z výšky ho nerozeznáš od chodníku. Miminko je střed světa. Miminko je celý svět. Bůh, který si musí ublinknout, když se hodně napapá. Bůh, kterého si musíš vážít, ale ne se mu klanět. Tvoje propojení se světem a vším živým na něm.

Miminko je Bůh. A navíc je roztomilý.

Fotit ho na facebook je svatokrádež! Kdybys měl syna, nebude mít jméno po tobě. Příjmení ano, i když i to je skoro moc, ale jméno ne! Ty ho budeš pozorovat, až si k tobě přisedne, ale budeš se ho bát oslovit. Projde a ty zůstaneš, budeš si číst knížku v metru a koukat se sám na sebe. Přestaneš jen, aby ses vyhnul kočárku, ale dovnitř se nepodíváš. Bůh v tebe totiž nevěří, nemusí se na tebe usmívat a šklebit. Má na práci důležitější věci. Cucat si paleček, řvát, spát a žít.

Snění

Prázdný list.

Někdy přemýšlíš ve slovech, někdy v obrazech. Při vzpomínce myšlenky prochází přes polopropustné zrcadlo, které je rozděluje na nahodilé shluky. Jako mravenci, kteří potkají překážku. Polovina z nich jde napravo a polovina nalevo. Při vícečetném opakování této cesty pak mravenci dokáží podle intenzity feromonu, který za sebou nechávají, určit nejrychlejší cestu k cíli. Tvé myšlenky k cíli, zdá se, nevedou, jenom obcházejí překážky a ztrácí se v jehličí.

Bezprstové rukavice jsou geniální vynález, můžeš tukat do telefonu, ale je v nich zima. Stejná zima jako na podzim na Letný. Rád bys tam šel a seděl v trávě. Chceš se jen tak projít, povídat si. Zastavit se a zasnit se. Ale už je podzim a v tom chladu se jen těžko udržuje krok s vlastními ideály. Perfektními výhledy a vysněnou formou sebe.

Říkáš jí, co se ti zdálo. Jak ses díval sám na sebe a viděl ji. Tvoje sny nejsou perfektní, občas zadrhávají a často poznáš, že jsou to sny. Děláš si z nich legraci, hledáš tam nejepizodnější postavy a zkoušíš je. Směješ se, když zjišťuješ, jak jsou průhledné. Směješ se, když vidíš, jak se tě ostatní zoufale snaží navést na zamýšlenou linku snu. Líbí se ti soundtrack snu, musíš si to zapamatovat. Bude se to líbit i ostatním. Bude to hit, který ti dovolí dýchat déle než tvoje tělo. Probouzíš se a nahráváš si melodii, zapisuješ slova, aby sis uvědomil, že pořád sníš. Často se ze sna probouzíš do dalšího a při každém probuzení kus melodie zapomeneš. Ztrácíš část své vstupenky do historie. Vidíš sám sebe uvězněného ve spícím těle. Zoufalého. Říkají, že bys toho uvědomění měl využít a vysnit si, co chceš. Nikdy se ti to nepovedlo. Jen párkrát jsi ve snu létal. Vzneseš se nad životy ostatních. Když víš, že jsi ve snu a chceš pryč, skočíš. Většinou z okna výškové budovy. Někdy ze skály. A je konec. Bylo to krásné. Když je milování dobré, cítíš se po něm zmatený. Nemáš představu, kde jsi, co je za den, ani co bys měl držet v hlavě. Je to jako ta chvíle po probuzení, než si všechno uvědomíš. Nemá to chybu, kéž by šlo nepřemýšlet alespoň do oběda.

„Letos se těším na podzim, bude klid.“

„Už aby nám začli topit, ale tak co, víc se oblíkneme.“

„Pojďte na párty ve sprše, je tam teplo.“

„Já jsem dneska kakala tak, že skoro nesmrdím. Úplně mi to zvedlo sebevědomí.“

Vždycky tě potěší, když se v lidech mýlíš. Když zjistíš, že se ta slušná holka vyspala skoro se všema na kempu, teda těma, co za to stáli. Ta, která obdivovala tvoje studijní výsledky, si jde pro červený diplom a ten mladej cucák má dospělejší život, než maluješ sobě.

Vždycky tě potěší, když si vybavíš nesouvisející detaily ve vzpomínkách.

To by sis přece nevysnil.

To je realita.

Bdění.

Fanyinky

Dneska hrají. Mají dvoják. Jedou 105 kilometrů na východ a pak kus na západ. Akce vypadají velké, nejsou si ale přesně jistí, o které konkrétně se jedná. Žijí svůj sen. Jsou za to rádi, ví, kolik práce to stálo a kde je jejich místo.

On má koncert za měsíc, ale není to definitivní. Přesto už to někam dotáhl a hraje v klubech, „ve kterých jsi asi nikdy nehrál, ne?“.

„No hrál jsem leckde.“

„Já jsem zapomněl, že jsi měl ještě tu bejvalou kapelu...“

Jednou večer jeden člověk děkoval za akci, za pozvání. Byl ze slušný kapely, dařilo se jim. Věděl, jak to chodí, neměl ego v oblacích a byl vděčný.

„Hlavně, že dorazili lidi, já už taky nikam nechodím,“ směje se.

„Je to boj“.

Když posloucháš remixy a skáčeš u toho v trenkách nebo teplákách představuješ si fanyinky. Budou tam všichni a všichni najednou. Budou se dívat s úsměvem a ty na ně budeš mávat. Budeš šťastný a smát se celý večer. Tolik si vážíš času ostatních lidí. A jejich peněz za vstupné.

„Dneska se už na malý koncerty nechodí.“

Jsou tam všichni a všechny, kterým jsi kdy vstoupil do života.

Ted' už se můžeš rozloučit.

Zahrát poslední písničku a uklonit se.

I když si to užíváš, tak se těšíš, až bude po všem, až se s nimi budeš moct napít a obejmout.

Nemáš ambice, stačilo ti to. Dosáhl jsi už daleko víc, než co sis kdy vysnil. Proto se moc často nechlušíš. Chceš jen tenhle jeden koncert. Než bude po všem a vypnou vám aparaturu kvůli rušení nočního klidu.

Pán ze sousedství by si stěžoval. Minule volal policii.

Necháme ho klidně spát.

Půjdeme taky...

Ale až za chvíli.

Maják

Vcházíš dovnitř a je ticho. Nábožný klid jako vždy. Jako většinou jdeš bez ohlášení.

Je tu takový klid, že jsou už možná mrtví, říkáš si. Jednou to bude muset nastat.

Dnes ne, zjišťuješ.

Úleva... i přes to nevydržíš dlouho, odmítáš, loučíš se „Díky, babi.“

Znáš je dlouho, posloucháš často, přesto ale netušíš, co se děje, když se dveře zavřou.

Jaké to je? Jaký vzduch tudy proudí? Jak lehce nebo těžce se tu dýchá?

Naprostý klid.

Nezdolný, sedí u ponku a ohýbá traverzu, včera mával ze střechy, ale pak si šel lehnout. Pohřeb je osmý den po smrti, kvůli tělu to déle není možné – předpisy. Přál si rozsypat popel na vrchu nad obcí, aby nikdo na pohřeb nemusel. Na půl cesty mezi rodištěm a místem úmrtí. U panny Marie. Rakev již otevřenou nestihněš, ale viděl jsi ho dlouho v den úmrtí. Rozloučil ses.

Pohřeb je krásný. Důležitý. Pohřeb tě přepne, řekne ti, že už je to pryč. Díky za život. Díky. Pohřeb není smutný. „Byl nám majákem,“ říká kněz, když venku přestává pršet a náhlý proud světla proniká mozaikami světců na rakev.

Prach se v prach obrací, živí plodí živé a smrt je tak živá...

Když vcházíš dovnitř, je ticho. Vcházíš bez ohlášení. Nábožný klid jako vždy. Cítíš život mezi prsty – máš ho, dýcháš zhluboka, zapadáš. Děkuješ.

KAŽDÝ, KDO ŽIJE A VĚŘÍ VE MNE, NEUMŘE NAVĚKY.

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE

Abecední seznam účastníků HVH 2020

Abraham Tomáš Henry, *Most*
 Antoš Lukáš, *Střezivojice*
 Balcar Jaroslav, *Chlum u Třeboně*
 Bareš Čeněk, *Praha*
 Bárt Dominik, *Dolní Domaslavice*
 Bartoš Vojtěch, *Praha*
 Bednářová Aneta, *Lány*
 Burian Tomáš, *Láz*
 Caletka Lukáš, *Kostelec u Holešova*
 Dlouhá Michaela, *Praha*
 Dudařová Anna, *Praha*
 Duong Tung Dinh, *Ostrov*
 Fejk Jiří, *Kláštepec nad Ohří*
 Hauzerová Adéla, *Všestary*
 Hlavová Daniela, *Osek*
 Holátová Marie, *Útěšov*
 Horáková Jitka, *Beroun*
 Houserová Eliška, *Nová Ves u Protivína*
 Hrbáčková Anna, *Maršov*
 Hřebejková Aneta, *Setěkovy*
 Hříbal Jan, *Nový Jáchymov*
 Hubáčková Anna, *Ostrava*
 Charousková Monika, *Praha*
 Charvátová Heda, *Praha*
 Chytrý Jiří, *Praha*
 Jambrichová Anna, *Žilina, Slovensko*
 Janata Jakub, *Hradec Králové*
 Jenšovský Matyáš, *Rakovník*
 Kazíková Nikola, *Litovel*
 Khailová Nikola, *Janov nad Nisou*
 Kindl Emil, *Hořovice*
 Klement Lumír, *Libeň*
 Klocová Klára, *Vyškov*
 Kohlíčková Eliška, *Příbram*
 Kolář Jan, *Ostrava*
 Kolářová Evelína, *Mokrosuky*
 Košťár Matěj, *Nové Jirny*
 Krajmerová Veronika, *Kamenický Šenov*
 Kučerová Kateřina, *Neratovice*
 Kudrnáč Jan, *Tatobity*
 Kůs Matěj, *Dobříš*
 Lochovský Jan, *Rakovník*

Lovětínský Miroslav, *Vavříneč*
 Ludvík Jakub, *Bojanovice*
 Málek Martin, *Olomouc*
 Maršálek Dan, *Praha*
 Martínek Matěj, *Hořovice*
 Mautnerová Andrea, *Vejprnice*
 Mervartová Dita, *Hradec Králové*
 Michalíček Jakub, *Praha*
 Mitková Kateřina, *Praha*
 Mužík Jan, *Plzeň*
 Němečková Nela, *Knížkovice*
 Nicielníková Naděžda, *Praha*
 Novotná Jana, *Radostín nad Oslavou*
 Novotná Klára, *Studené*
 Ondráčková Aneta, *Přibyslav*
 Onheiserová Veronika, *Rožnov pod Radhoštěm*
 Pernegrová Renata, *Osek*
 Pieňkos Patrik, *Ústí nad Labem*
 Plechatý Martin, *Olbramovice*
 Pochmanová Dita, *Rakovník*
 Provazník Vít, *Ústí nad Labem*
 Rosíčková Natálie, *Zábludov*
 Salcmanová Klára, *Nová Ves pod Pleší*
 Shonová Dominika, *Rokycany*
 Slámová Zuzana, *Brno*
 Smrček Matěj, *Praha*
 Soukupová Klára, *Malá Čermná*
 Straková Barbora, *Bratronice*
 Straková Izabela, *Rokycany*
 Šabat Adam, *Nové Strašecí*
 Šebestová Eliška, *Kolín*
 Štátsková Andrea, *Praha*
 Tardíková Kristýna, *Praha*
 Tlamsa Jakub, *Beroun*
 Tongiani Jan Ruben, *Praha*
 Vaculíková Mayuri, *Praha*
 Vaněk Kryštof, *Holešov*
 Vanucci Patrik, *Dolní Bečkovice*
 Vincenec Tomáš, *Uherský Brod*
 Vítová Martínez Natália, *Hostín*
 Víznerová Klára Kimberly, *Světce*
 Zádrapa Pavel, *Lačnov*
 Zemanová Natálie, *Plzeň*
 Zuzaníková Tereza, *Lukoveček*
 Zvolánková Ema, *Praha*

Ocenění autoři HVH 2020 – XIV. bienále

OBOR POEZIE

1. místo **Eliška Houserová**, Nová Ves u Protivína
2. místo **Eliška Kohlíčková**, Příbram
3. místo **Matěj Koštíř**, Nové Jirny

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Anna Hrbáčková, Maršov
Klára Novotná, Studené
Mayuri Vaculíková, Praha
Pavel Zádrapa, Lačnov
Evelína Kolářová, Mokrosuky
Dominik Bárt, Dolní Domaslavice
Tomáš Henry Abraham, Most

OBOR PRÓZA

1. místo **Anna Hrbáčková**, Maršov
2. místo **Monika Charousková**, Praha
3. místo **Jan Kudrnáč**, Tatobity

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Eliška Šebestová, Kolín
Zuzana Slámová, Brno
Izabela Straková, Rokycany
Adéla Hauzerová, Všešary
Matěj Smrček, Praha

Pořadatel:

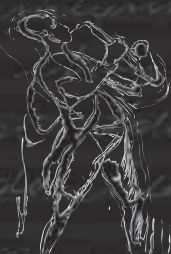
Městské kulturní centrum Hořovice
Gymnázium Václava Hraběte Hořovice
Město Hořovice

Odborná záštita:

České centrum mezinárodního PEN klubu
Literární časopis HOST

Vydalo Městské kulturní centrum Hořovice
v dubnu 2020 v nákladu 120 výtisků.

Grafická úprava a tisk Ludvík Řeřicha

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE